

Tämä sivu on konekäännetty [Linkki]. Konekäännökset voivat sisältää virheitä, jotka saattavat heikentää selkeyttä ja tarkkuutta. Oikeusasiamies ei vastaa mahdollisista epäjohtonmukaisuuksista. Tietojen luotettavuus ja oikeusvarmuus varmistuvat lukemalla edellä linkitetty lähdekielinen versio (englanti). Lisätietoja on [kieli- ja käännöskäytännöissämme](#) [Linkki].

Päätös asiassa 2591/2010/GG - Komissio ei ole hoitanut asianmukaisesti Itävaltaa vastaan käynnistämäänsä rikkomismenettelyä Wienin lentoasemaa koskevassa asiassa

Päätös

Kanteluasia 2591/2010/GG - **Tutkittavaksi otetut kantelut**, pvm 20/12/2010 - **Suositus** 29/07/2011 - **Erityiskertomukset**, pvm 14/05/2012 - **Päätökset**, pvm 14/05/2012 - **Toimielin, jota kantelu koskee** Euroopan komissio (Asian käsittelyn lopettaminen erityiskertomuksen jälkeen) |

Tässä tapauksessa on kyse siitä, kuinka Euroopan komissio on käsitellyt sille 27 kansalaisen aloitteiden muodossa vuonna 2006 tehtyä kantelua, jossa kyseiset kantelijat vastustivat Wienin lentoaseman laajentamishankkeen kielteisinä seurauksina pitämiään seikkoja. Komissio tuli siihen tulokseen, että kyseiset rakennustyöt oli tehty ilman direktiivissä 85/337/ETY edellytettyä ympäristövaikutusten arviointia. Se sopi Itävallan viranomaisten kanssa, että ne laiminlyönnin korjaamiseksi teettäisivät taannehtivan ympäristövaikutusten arvioinnin, joka mahdollisimman tarkasti jäljittelisi ennakoivaa ympäristövaikutusten arviointia ja mahdollistaisi hankkeiden ympäristövaikutusten täysimääräisen arvioinnin. Menettelyä koskeva loppuraportti toimitettiin komissiolle helmikuussa 2011.

Kantelijat olivat tyytymättömiä taannehtivan ympäristövaikutusten arvioinnin suorittamistapaan. He kritisoivat muun muassa sitä, että (i) kyseisestä menettelystä vastannut viranomainen oli sama kuin laajennustöihin luvat myöntänyt viranomainen, joten kyseessä oli selvä eturistiriita, ja että (ii) heillä ei ollut mahdollisuutta kyseisessä EU-direktiivissä säädettyyn muutoksenhakumenettelyyn.

Vuonna 2008 kantelijat kääntyivät Euroopan oikeusasiamiehen puoleen (kantelu 1532/2008). Tutkittuaan asiaa oikeusasiamies katsoi, että kantelijoiden väitteet edellä mainituissa kahdessa kysymyksessä vaikuttivat ensi näkemältä perustelluilta, joten hän ei voinut tuolloin todeta, että komissio olisi varmistanut taannehtivan ympäristövaikutusten arvioinnin asianmukaisen sujumisen. Koska menettely kuitenkin oli yhä kesken ja komissio oli ilmoittanut katsovansa

rikkomistapauksen loppuun käsitellyksi vasta tultuaan vakuuttuneeksi siitä, että Itävallan viranomaiset olivat toteuttaneet tarvittavat toimenpiteet, oikeusasiamies katsoi, ettei hänen taholtaan ollut siinä vaiheessa tarvetta lisätoimiin. Päättäessään tutkimuksensa joulukuussa 2009 oikeusasiamies ilmoittikin luottavansa siihen, että komissio ottaa hänen havaintonsa huomioon.

Marraskuussa 2010 kantelijat kääntyivät jälleen oikeusasiamiehen puoleen (kantelu 2591/2010). Oikeusasiamies käynnisti uuden tutkimuksen, jonka kuluessa hän tutki kaikki tähän asiaan liittyvät komission asiakirjat. Tarkastuksessa ilmeni, ettei kyseinen asiakirja-aineisto sisältänyt muuta komission ja Itävallan viranomaisten välistä merkittävää kirjeenvaihtoa taannehtivan ympäristövaikutusten arvioinnin ajalta. Ei varsinkaan näkynyt viitteitä siitä, että kantelijoiden esittämistä vastalauseista olisi tuolloin käyty kirjeenvaihtoa Itävallan viranomaisten kanssa. Kantelua 1532/2008 koskeva oikeusasiamiehen päätös ei myöskään näyttänyt antaneen aihetta mainittujen tahojen väliseen kirjeenvaihtoon. Näin ollen oikeusasiamies tuli siihen johtopäätökseen, ettei komissio ollut ottanut huomioon hänen ensimmäisessä tutkimuksessaan tekemiään havaintoja. Oikeusasiamies teki suositusluonnoksen, jossa hän kehotti komissiota tarkistamaan kantaansa. Suositusluonnos ei tuottanut toivottua tulosta.

Oikeusasiamies katsoi, että tämä tapaus oli valitettava esimerkki tilanteesta, jossa komissio (i) ei ollut ryhtynyt tarvittaviin korjaaviin toimiin tilanteessa, joka merkitsi EU:n lainsäädännön selvää rikkomista tärkeässä asiassa, ja että (ii) komissio oli tietoisesti jättänyt oikeusasiamiehen neuvot huomiotta. Siksi oikeusasiamies katsoi, että asia oli syytä saattaa Euroopan parlamentin tietoon. Oikeusasiamies päätti asian tutkimisen antamalla parlamentille erityiskertomuksen.

Asian käsittely päätettiin erityiskertomuksella Euroopan parlamentille (ks. linkit edellä).